

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijače velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Volitve na Goriškem.

V nedeljo so došli „Slovenskemu Narodu“ sledeči telegrami: Iz Gorice: V goriškej okolici sta izvoljena Povše in dr. Tonkli, prvi s 69 in drugi s 67 glasi. Črez 40 glasov sta dobila dr. Abram in Faganel (tudi narodna Slovenca in oba dosedaj poslanca. Ur.).

Iz Gorice: Na Tolminskem sta pri volitvi v deželni zbor zmagala Pagliaruzzi in Gorjup, kandidata društva „Sloge.“

Iz Sežane: Viktor Dolenec se je kandidaturi v Sežanskem okraju za zdaj odpovedal. Vsled tega sta bila Mohorčič in dr. Abram jednoglasno izvoljena.

Z izidom volitev smemo po vsem zadovoljni biti. Zmagali so povsod narodnjaki, in če je na Krasu voljen namestu urednika Dolenca dr. Abram, je to samo poprava greha, katerega je bila „Sloga“ naredila, ko vedno značajnega dr. Abrama nij postavila precej za kandidata, temuč ga nekako „in suspenso“ pustila. Volilci so to čutili, ker ne le, da so na zvesto narodnem Krasu volili ga jednoglasno, tudi v goriškej okolici je bila zdatna večina za-nj.

Kandidat urednik Dolenec se je, da bi volitev jednoglasna bila, odpovedal svojej kandidaturi. Vendar če nij voljen v kmetskih občinah, voljen bode pač ali v trgih, kjer se (mi ne vemo zakaj) dr. Jakopič odpoveduje, ali pa v slovenskem velikem posestvu, kjer poleg dr. Rojca za jedno mesto niti še kandidat postavljen nij bil. G. Viktor Dolenec je prvi delavec na narodnem polji na Goriškem, delavnih močij pa povsod treba, zato

bi prvič Dolenca mi neradi pogrešali v goriškem deželnem zboru, drugič pak je on baš s svojo neutrudnostjo zaslužil, da ga narod odlikuje z najlepšim, kar ima dati, s svojim zaupanjem.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 27. okt. [Izv. dop.]

V današnji seji je ministerski predsednik knez Auersperg odgovoril na obe interpelaciji o avstrijskej vnanjiej politiki. Uže v začetku seje je bilo slišati, da če pride ministerski odgovor. Bila so poprej nekatera prva branja predlogov na dnevnem redu. Knez Auersperg je velevažno sedel na svojem sedežu, tudi vsi drugi ministri so bili navzočni; slučajno pa baš tačas, ko je ministerski predsednik se oglašil k besedi, nobenega zraven njega nij bilo na sedežu, kakor edinega takozvanega „sprehministra“ Ungera, ki je sploh ves čas kakor senca zraven njega tičal. Unger hitro pošlje služabnike, da iščejo po koridorih in v bufetu ministre in srečno so še o pravem času prihiteli Stremayer, Glaser, Horst, Ziemalkovski, Mansfeld itd. tako, da je ministerski predsednik v tem imenitem trenutku bil obdan od vseh zvestih mu pajdašev. Knez Auersperg bere s trdim močnim glasom najprej odgovor na interpelacijo 115 ustavovercev ter vse to pove, kar beremo vsak dan v oficijoznih listih, da je namreč cilj avstrijskega vnanjega ministerstva ohraniti mir, in da se je njemu to dozdej posrečilo.

Na kako aneksijo sedanja vlada ne misli, a ljubezen do mira ima tudi svoje meje in je le tako dolgo mogoča, dokler se ne žali do-

stojanstvo in interesi avstrijske države. Od tega svojega pota se ministerstvo ne da odvrniti po kakih si bodi izjavah ali demonstracijah. Te besede knez Auersperg še posebno naglašja. Na levisi v prvem trenutku velika osupnenost, potem skoči Giskra ves zelen od jeze kvišku in kriči: Oho! das ist eine Beleidigung des Hauses! in drugi ustavoverci za njem kriče, Auersperg ves začuden gleda, kaj to pomeni. Potem nij bilo več pravega miru. Giskra silno jezen z rokama okoli sebe maha in toliko da nij zadel po dolgem nosu Naceta Kurande, ki ga je skušal pomiriti. Giskra in njegovi tovariši so namreč mislili, da minister v svojem odgovoru pod izjavami in demonstracijami meri na interpelacijo, a po seji so se ministri zagovarjali, da so le demonstracije ogerskih študentov pred očmi imeli. No kako pa pridejo ogerski študentje v naš državni zbor?

Blizu enako odgovarja potem še ministerski predsednik na moravsko-slovensko interpelacijo ter reče, da je od prvega početka homatij na Turškem vlada, to je grof Andrassy imel skrb, da se poboljša stanje turških kristijanov, a to brez ozira na narodnost, ker sploh pri tem vprašanji narodnost nema ničesar opraviti.

Zdaj se bodo v klubu posvetovali o ministerskem odgovoru in v ponedeljek se bode stavlil nasvet, da se naj debata o odgovoru deje na dnevni red ene prihodnjih sej. Ali pa ta nasvet dobi potrebne večine, še nij gotovo. Kajti če ministerstvo neče debate, tedaj centrum, en del levice in Rusini proti debati glasujejo in lahko mogoče, da ostane

Listek.

Pavla.

(Poslovenil F. H. Radoljski.)

XIII.

(Dalje.)

„Je-li možno, toliko blagodušnemu biti, kakor ste vi gospodična,“ reče potem. „Če mu vi odpusčate, moram mu tudi jaz, in sramovati moral bi se samega sebe, ko bi vsaj nekoliko se opravičil zaupanja, katero v me stavite.“

Albin, močno ginjen, poljubi Juliki roko.

„Oj, gospod doktor, če koga prav iz srca ljubimo, potem tudi radi odpusčamo. To nij nikaka zasluga, marveč je slabost, katera ima svoj koren v srcu,“ odgovori Julika ponižno, prosto.

„Vse, kar je v mojej moči, skrbel bom, da zabranim javno razgledavanje,“ reče Albin. „Dovolite mi pa še eno vprašanje in obljubite, da mi boste odkritosrčno odgovorila.“

„Obljubujem vam.“

„Ste-li preverjeni, da zamore človek, častnikovega značaja, Pavlo osrečiti?“

Julika molči, potem pak reče: „Alfred je dober, gospod doktor, in izneveriti moral bi se svojemu značaju, ko bi ne bil ženi, kojoj si je sam izbral, zvest in ljubeč soprog. To je moje preverjenje. Možno je pak tudi, da se motimo; a ko bi bila družega mnenja, ne pospeševala bi te združitve niti z jedno besedico. To pak je Alfredu moralna in denarstvena rešitev.“

„Hvala“, reče Albin, in poklonivši se otide.

Ura bila je deset, ko je Albin na pred mestom ležeči mirodvor stopal.

Tja dospevši, zapazi črno opravljeno žensko osobo šetati po pokopališču. Bliža se jej torej, in vedel je, da je to prava osoba; kajti bila mu je čisto neznana. Lehko jo pozdravi. „Gospodična Denova pooblastila me je v njenem imeu z osobo govoriti, katera jej je anonimno pisala, ter izvedeti njeno željo.“

Albin tujko nekako radovedno gleda. Bila

je visoke lepe rasti, črnih očí in skoro lepega obraza. Neuljudno vpre svoje oči v zdravnika, ko odgovori:

„Ne z vami, gospod, želela sem govoriti, temveč z gospodično Denovo. Vam nemam ničesa povedati.“ Ponosno odkima z glavo. Albin se tegā ne vstraši. Ker pak ne name-ravamo poizvedeti vsega pogovora, preidimo le h koncu. Albin in tuja gospa, sedela sta uže dolgo na kamnitej klopi, a nijsta slutila, da ju opazujejo štiri radovedne oči.

„Torej, spoštovana gospa,“ reče Albin ter vstane, „s čestno besedo zavežem se, da prisilim onega v izpolnitev njegovih obljub; a le s tem pogojem, da ostanete skriti in pustite edino le meni delovati.“

„Ali, gospod doktor“

„Nikakoršen „ali“. Izvolite si: ali postane Strlé vaš soprog, ali ne. Nikakor ne morete, — pomnite si dobro, — dokazati, da je on pismo pisal, kajti pisava je pokvarjena. Provročili bi le razgledovanje, a svojemu cilju nijste za korak bliže.“

„Javnega razgledovanja povzročiti nij mi

nasvet za debato v manjšini, ker tudi Poljaci in z njimi pravna stranka niso posebno zavzeti za neplodno govorjenje v državnem zboru glede vnanje politike.

Jugoslovansko bojišče.

Turki in njih prijatelji raznih jezikov so zopet enkrat lagali, ko so te dni mej svet poslali bili novico, da so važno mesto Djunis vzeli in da morejo zdaj kar naravnost Kruševac zasesti in na Kragujevac ter v Belgrad marširati. Kakor se iz Belgrada oficijalno telegrafira, bili so Turki 23. oktobra nazaj vrženi od srbske vojske, potem pa nobene bitve več nij bilo. Turki so se tujim dopisnikom, ki so v njih taboru, najbrž nalagali. Tudi „Pol. Corr.“ je na sluh verjela in svet strašila.

Da je ta srbski vladni preklic kacega vzetja Djunisa in razbitja srbske vojske prav resničen, temu je najboljši dokaz turško molčanje od 24. okt. do denes. Zakaj ne poroča telegraf o nikacem napredovanju turške vojske? Zakaj ne o vzetju važnega bližnjega Kruševca.

Tudi dozdej zanesljivi dopisnik „D. Ztg.“ je 25. t. m. iz Paračina, torej iz bližine Djunisa telegrafiral svojemu listu: „Dva dni so Turki z veliko močjo srbske pozicije pri Djunisu napadali, katere je Horvatić branil; ali bili so vselej na Kavnik, Šiljegovac in Gredetin nazaj vrženi.“ Uže v petek so se nekateri listi temu telegramu čudili. Zdaj se vidi, da je resničen.

Pač pa je res, da so se bili krvavi boji okolo Deligrada in okolo Djunisa, v katerih Srbi niso zmagovali. V teh bojih so morda pred Djunisom izgubili kake zašancane griče, ali cele linije in pozicije nikakor ne še. Stvari so resne, ali ne skončane, najmenj pa obupne.

Iz Belgrada se javlja, da je Srb general Protić postal načelnik Černajevljevega generalnega štaba. Njegov prednik, Rus Doktorov je prestavljen na Timok.

Po Hercegovini pustoši turška sela četa 4000 vstašev pod poveljstvom popa Bogdana in vojvode Ante iz Grahove.

Rusi se na vojsko pripravljajo. V Šafhavznu v Švajci je v tamošnji fabriki naročila Rusija za pol milijona frankov obvezal za ranjence. — General Tottleben, slavni brani-

telj Sebastopoljski v krimske vojski, prišel je v Odeso in to mesto utrjuje. Okolo 5000 delavcev dela noč in dan. Na obrežji se delajo baterije s Krupovimi kanoni. Tudi torpedi se v morje stavijo.

Iz Zadra se poroča, da so Črnogorci izpustili vse ujetnike iz posadke v Medunu. Čuje se tudi, da hočejo Turki iz Nikšića izpustiti vse neregularne vojake, ker jim nemajo kaj jesti dajati.

V Albaniji je mej Turki velik strah zavlada vsled tega, ker so Črnogorci vzeli trdnjavo Medun.

Iz Peterburga 26. oktobra.

[Izv. dop.]

Javno mnenje ruskega naroda je sedaj nekako zamolklo terjajoče. Narod terja v vseh javnih glasilih, da ruska vojska meje prestopi in gre osvoboditi Slavjane pod turškim jarmom. Zadnja poročila ruskih časnikov iz Srbije poročajo, da srbsko orožje mej Aleksincem in Deligradom nij bilo srečno. Samo v bitvi pri Šiljegovci je 22. okt. palo 3000 mrtvih in ranjenih, kakor poročajo telegrami v ruske liste. Srbija je utrujena. Ona pričakuje in sme od sosedne Rusije pričakovati brze pomoči. In Rus hoče, da njegova vlada in vojska pomagat gre, pa je tudi prepričan, da pomagat pojde. Vpraša se pri nas samo vse, zakaj ne brzo, zakaj se čaka? „Mir in vojna pogibelj Slavjan i spasenije ih ninje (zdaj) ležit v' rukah Rossij“, govoré pri nas vsi neodvisni ljudje in časniki.

Naši časniki risajo stanje v Srbiji kot tako, ki ne more več dolgo samo na sebe oprto vzdržavati se. Zato, pravijo, treba da se vstalim borcem pomaga, da se navdušenje povzdigne, Slavjane reši. „Moskovske Vjedomosti“ od 24. okt. prinašajo iz Deligrada, torej z bojišča telegram, ki se glasi: „Ruski prostovoljci prosijo Rusijo naj jih reši in naj reši Srbijo; oni so vse storili, kar je bilo v njih močeh. Žrtev naših je mnogo palo. Treba je zdaj bolj dejanske pomoči. Vse upanje se obrača do srca Rusije. Pomozite v ime obče koristi in česti Rusije.“ Taki in enaki telegrami se čitajo po večjih ruskih novinah in delajo senzacijo. Ali je mogoče, da bi bili brez vpliva?

Prepričanje, da Rusija mora v boj iti za

Slovane, tako je občno, da se uže ugiblje kdo bode poveljnik vojske, ali „glavno-komandujušči.“ O tem pišejo „Spb. Vjed.“ mej družim: „Ruska zemlja nema pomanjkanja junakov, kateri bodo vodili njeno vojsko v boj z neverniki, kadar pride pravi trenotek. Mi imamo pogumnega glavno-komandujučega, ljubljene ga ne le od vseh polkov, temuč tudi od vseh načelnikov divizij.“ Koga se tu misli? Carjeviča?

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. oktobra.

V odseku *državnega zbora*, ki je postavljen za reformiranje davkov, stavlja je štajerski poslanec Heilsberg nasvet, naj se sklene tako dolgo davek od reči in neplačevati, dokler vlada v orientalnem vprašanji ne da dovoljnih pojasnil. Ali ta predlog je padel s 24 glasovi proti trem.

Vsi *dunajski* časniki pišejo proti ministru Auerspergu in Andrassyju zavoljo znanega odgovora na interpelacijo (glej „iz drž. zbora“) „N. Fr. Presse“, „D. Ztg.“ in „W. T.“ pišejo v tacem tonu, da bi mi bili desetkrat konfiscirani, ko bi si kaj podobnega pisati upali.

O *Andrassyju* piše vladna „Pol. Corr.“ iz Pešte: Grof Andrassy je zopet tukaj. Govori se, da pride rusk poslanik na dogovore. Najvišji dvor ostane v Gödöllő še dalje časa, Andrassy pa pojde v Terebes, a jemlje soboj prepričanje, da zdaj položje nij več tako pretižno in opasno kakor prej. Posebno v ogerskih krogih je upanje, da se ohrani mir, nekaj naraslo.

Magjarski „Naplo“ žuga tako-le: Slovanoljubi vojaški krogi naj vedo, da je njih ruska politika samo mogoča, kadar premagajo ogersko nasprotnost. (To premaganje ne bi bilo težko, meni „Politik“.)

Vnanje države.

Diplomatije povsod glave stikajo in gledajo kako bi drug drugega prevarili. V Carigradu je ruski poslanec Ignatiev sklical evropske poslanike v posvet, v Livadiji sta lord Loftus in nemški general Schweinitz ter z Gorčakovim politikujeta. Sicer pa bode kljubu vsemu vendar le orožje končen razsod naredilo, menimo. Diplomatzirajo, da stvar zavlačevajo.

Iz *Belgrada* se poroča, da je vojni minister Nikolić svojo ostavko dal bil, ali knez ga nij hotel odpustiti in on ostane minister. Uzrok demisije so baje razpori z Ristićem ali Černajevim.

Iz *ruskih* listov stoprav čitamo, da je turškega konzula v Tiflisu usmrtil najbrž

volja,“ zagotavlja tujka; „a ravnal je tako malovredno z menoj, da“ — oči jej zablistnejo, — „da hočem zadostenja.“

„Tega pak ne dosežete drugače, da prepuščate vse meni.“

„Dobro. Obljubim vam, da hočem prav skrito živeti. Dovoljujete mi pak, da si pisma gospodične Denove toliko časa pridržim, da dosežem svoj cilj. Varovalo me bode pred izdajstvom.“

„To je vaše pravo, čestita gospa, varujte se v stvar vtikati.“

„Tu je roka, da ostanem obljudi zvesta,“ reče tujka in poda zdravniku roko.

Nekoliko se še pomenjkavata, potem se poslovita in razideta.

Izza ogla pak stopiti majorkinja Stalova in njena hči Malvina. Ravno domov sta hoteli iti, in pot peljala ju je mimo mirodvora, ko ste zapazili Albina, ko je noter stopal. Radovedni, kakor so sploh Evine hčere, plazili sti se za njim in videli sti Albina se pomenkovati z njima čisto neznano žensko. Da sti to izvedeli, bilo je česa vredno.

Domov gredoči, sti tarnjali, kako pokvarjena je mladina sedanjega časa. Majorkinja štela si je v dolžnost, gospej Linekovej naznati, kako lehkomišelni tiček je njen sin; sicer jej je pak vest narekovala, da mora vse matere, koje je bog z doraslimi hčerami oblagodari, opomniti, naj se varujejo Albina.

XIV.

Drugi dan bila je nedelja. Pavla in Strlé morala bi v tretje ter v zadnje biti oklicana. Pričakovali so ga vsi dopoldne.

Na potu v cerkev, šla je mimogrede majorkinja Stalova k gospe Linekovej ter je povedela, da je videla doktorja do polnoči s tujo žensko šetati. Pavlo, ki je bila v stranskej sobi, in slišala vse, zblo je tako, da se jame plakati.

Ko se majorkinja odpravi, hiti gospa Linekova v sobo svojega soproga, ter mu vse od konca do kraja zopet ponovi, kar je izvedela od gospe Stalove.

Pavla bila je toraj, ko Albin vstopi, sama v družbinskej sobi.

„Dobro jutro, lepa Pavlica, kaj ne, da uže veš, da bodeva dñes zadnjikrat oklicana?“ šali se; a takoj zapazi njene objokane oči.

„Ti si plakala? Kaj se je zgodilo?“

„Nič hudega; braniti mi pak nihče ne more, da sem resna,“ odgovori Pavla.

„Se-li meni meni huduješ?“ vpraša jo Albin, se vpogne in gleda v oči.

„Zakaj bi se ti hudovala?“ odgovori Pavla v stran obrnjena, ker so se jej oči solzile.

„Zdaj nijsi odkritosrčna.“

„Si-li ti vedno?“

„Da vedno,“ odgovori Albin in jo srčno pogleda.

„Te-li smem skusiti?“

„Prosto ti je,“ odgovori Albin, zapalivši si smodko.

„Kje bil si sinoči?“ praša ga Pavla.

„Pri doktorju Grenu.“

„In pozneje?“

Albin postane rudeč in smeje se odgovori:

„Na mirodvoru, kjer sem mnogo izvedel in mnogo sklenol.“

nek njegov sluga, ki ga je oropal. Nekateri dunajski židje so uže ruski narod dolžili zaradi tega umora.

Iz **Carigrada** javljajo, da razsultan Murad ne bode ozdravel. — Trije uredniki armenskih listov so bili prijeti in zaprti, ker so objavili zlodejstva trapezunskih turških uradnikov. Peljali so jih v Trapezunt pred sodnijo.

Iz **Rima** se poroča: V cerkvenih krogih se zagotavlja, da nij res, da bi bil papež izdal posebno podučevanje katolikom, kako se imajo vladati pri političnih volitvah.

Iz **Berlina** se poroča rezultat volitev v prusko poslansko zbornico. Liberalno-narodni imajo večino kakor dozdaj. Poljaki so izgubili tri sedeže, ker imajo zdaj le 15 poslancev. Danca sta voljena dva. Vseh poslancev je 433.

Dopisi.

Iz Zagorja na Notranjskem 29. okt. [Izvirni dopis.] Miroslav tvoje ime slovelo bode, dokler bode živel slovenski narod! Tako je klical govornik na pokopališču sv. Barbare poleg Kalca, predno je zemeljske ostanke prezgodaj nam umrlega pesnika Miroslava Vilharja 8. avgusta 1871, hladna zemlja zagrnila. — Da! — o Miroslavu velja tudi da: „dovolj je spomina, ga pesmi pojo“, saj je nij vesele družbe, ki bi prepevaje narodne pesni tudi Vilharjeve: „Po jezeru bliz Triglava“, „Bom šel na planince“ in družih v svojem neinproviziranem programu ne štela. Srce, ne le samo slovensko, tudi italijansko, nemško se ginjeno topi, ko srčne odmeve Vilharjevih narodnih pesnij začuje. Ali namen mi nij tu popisovati zasluge Miroslava Vilharja, kot narodnega pesnika in skladatelja, niti naštevati njegovih družih del in tudi materijalnih žrtev, katere je na oltar slovenskega naroda položil. Vse to delo prepustivši pisatelju njegovega življenja in delovanja hočem le omeniti, da se na grobu iskrenega sina naroda slovenskega Miroslava Vilharja še pogreša spominek, ki naj bi svetu svedočil, da slovenski narod njegove zasluge spodobno ceniti zna. — Da bi se nam, ki smo navdušenost ranjkega Miroslava za blagor naroda in njegovo neumorno delovanje na literarnem polju do zadnjega vzdihljeja občudovati morali, kdaj nehvaležnost očitati ne mogla, smo v čitalniščnem zboru na občo željo udov sklenili, svojemu nepozabljivemu sosedu spo-

minek napraviti. V svrhu tega podvzetja prosim podpisani odbor, naj blagovoli slavno uredništvo „Slovenskega Naroda“ ta namen vsestransko podpirati in darove čestiteljev ranjkega Miroslava nabirati. Ob enem prosimo tudi druga slavna uredništva slovenskih in slovanskih časnikov ta poziv v svoje liste sprejeti in nabrane doneske ali uredništvu „Slovenskega Naroda“ ali predsedništvu čitalnice v Zagorju na Notranjskem pošiljati.

Za odbor:

Hrabroslav Legat, predsednik.

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) 1. nov. se bode predstavljala kakor navadno znana Raupachova igra v 5. dejanjih „Mlinar in njegova uči“.

— (Za učenke dramatične šole) vršila se je v nedeljo 29. t. m. v dvorani čitalnice ljubljanske javna skušnja na korist društvene učiteljice, gospe Dragojile Odijeve. Akoravno moramo meriti začetnike diletante s skromnim merilom, izpovedati vendar smemo oziroma te skušnje tudi stališča s boljštroge kritike, da nas je uspeh tega prvega nastopa štirih učenk dramatične šole prav razveselil. V igri „Bratine zna“ bila je posebno gospodična Brlogarjeva (gospa Ničla), katera nas je osupnila s svojim sigurnim nastopom, kakor gospodična Trdinova, ki je kot začetnica dovolj dobro nijansirala grisetni karakter perice Lenčike. Manj, nego ta igra zadovolilo nas je tretje dejanje iz igre „Na Osojah“; prizor je, kakor bi mislili, pretežek za diletante. Gorko pohvalo pak vendar zasluži očitna pridnost in trud gospodične Brlogarjeve (Ana) in v interesu dramatičnega društva bi želeli, da ostane gospodična na potu katerega je nastopila. Prav dober utis je napravila gospodična Tekalčeva (Micika) in prejela pohvalo od občinstva. Najbolje pak se je vršila zadnja igra „Srce je odkrila“, in jako razveselilo nas je videti po dolgem zopet enkrat predstavljati naivni karakter, — in tako, kakor ga od začetnice boljši želeli ne moremo. Gospodična Nigrijeva (Pavlinka) si je takoj pri nastopu po svoji ljubeznivej prikazni pridobila simpatije občinstva, in njeno res naravno igranje,

ki kaže lep talent, provzročilo je veselo, burno pohvalo od vseh strani. Naše priznanje velja potem posebno gospe Odijevej, katere delavna roka se je poznala pri izvršitvi vseh nalog po njenih učenkah. Gospodje Šušteršič, Kajzelj, Šturm, Ivan in Kocelj so blagovoljno sodelovali in zadnji nam je bil posebno nov v svojih ljubimčevih nalogah.

— (Rojanska čitalnica) napravi dne 5. novembra 1876 besedo, katere začetek je o 6½ uri zvečer. Program je: 1. Govor predsednika. 2. „Mlinar in njegova hči“, igra v 5. dejanjih. 3. Družbena zabava in ples. — Vstopnina je za ude prosta, za neude 30 kr.

— („Slovenske narodne pesni“) nabral in za moški zbor upravitel Josip Kocijančič I. znezek. Založil Ignacij Kovačič. Cena 1 gold. Natisnil Em. Stary v Pragi. — To je naslov zvezku novih napevov, katere slovenskim pevcem živo priporočamo. Nij jih lepših pesnij zlasti za vesela društva nego so naše narodne.

— („Mož beseda“) to je naslov izvirnemu igrokazu, ki je prišel pri Lerherji v Ljubljani na svitlo in se dobiva po 40 kr. Spisatelj „Mirko Sotlan“ jo najbrž psevdonom. Nij smo še utegnili prebrati delca, da bi sodbo mogli izreči uže denes.

— (Umrli) je na Dunaji tamošnji advokat Slovenec dr. Dolenec, od državnega sodišča.

— (Iz Ljutomera) se nam piše: 24. t. m. je prišel žandarm Topolščak posestnika Gabreca terjat globo, in ga je dvakrat z bajonetom sunil, potem ga pa aretiral, v Ljutomer k sodnji prignal, in stoprav ta je nevarno ranjenega poslala v bolnico. Ljudstvo je zaradi te protipostavne surovosti žandarjeve jako razburjeno.

— (Iz Krškega) se nam piše: 25. t. m. našli so v bližnjem gozdu v Krškem še mladega človeka, kateri je z vrvo okolo vratu ta svet „poln človeških prevar“ zapustil. Pa tako bedastega samomorilca se ne najde tako hitro kajti z 1425 forinti v žepu se ne bi človek obesil. Prizanesti se pa mora našemu mlademu obešnjaku ta neumni korak, ker bil je malo zmešanih možjan, kar se da sklepati iz tega, da si je pred mesecem trebuh prerezal. Samomorilec prihranil si je bil v Zagrebu

„Ali si bil sam?“ izprašuje nadalje Pavla in postaja bolj in bolj blede.

„Ne, moja mala ženka; bila je z menoj tudi neka dama. A to je izpoved, dalje torej.“

„Ne smem li imena one gospe izvedeti?“

„Ne, — kajti to nij v mojej moči in za to pustiva to stvar.“

„Kakor ti drago; a očitno dokaz je to, da si skušnje slabo dostal.“

„Skušaj me na drugi način; kajti se svojo častjo sem obljubil, da imena omenjene gospe ne izdam.“

„Naj bo! V koga si zaljubljen?“

„To je najtežja preskušnja, koja se more staviti.“

„A obljubil si, da bodeš odkritosrčen, če te častna beseda ne zavira.“

„Da, in torej hočem tudi biti. Če sem v koga zaljubljen, sigurno sem v — tebe.“

„Je-li to istina?“ praša ga Pavla skoro nezadovoljna.

„Da, na čast in vero, če trdiš, da ljubim.“

„No, ali ljubiš? Tega prašanja vsaj ne moreš zasukniti.“

„Povedi mi znamenja in vedel bom, če

imam ono bolezen,“ odgori Albin. „Da, edenkrat sem bil prav, prav zaljubljen, — a tega je uže dolgo. Vsaj se še spominjaš.“

„Ostaneš si vedno jednak“, odgovori Pavla, žalostno se spominjajoč prošlosti.

„Zdaj ljuba Pavla, hočem ti sam dokazati, da sem odkritosrčen.“

„O, poznam te dobro,“ odgovori Pavla i skoro da se nij plakala.

„Poslušaj me pazno, kajti stvar edino le tebe zadeva, nadaljuje Albin i se knjej vsede.“ Veruješ mi, da sem tvoj prijatelj?“ dostavi i jo prijme za roko.

„Kako morem o tem dvomiti, ko vem, kaj si Hjalmaru storil,“ odgovori Pavla, zabi svojo nevoljo, i se hvaležno nanj spominja.

„Dobro, Pavla! če ti torej zagotavljam, da tvoj Alfred nijma srca, česti i vesti, misliš, da ga obrekujem?“

„Ne! a vem, da nijsi dobro podučen“ odgovori Pavla resno.

„Misliiva si pak, da imam jaz pravo, i da je častnik v resnici hudoben človek, kar bi lahko dokazal, kaj bi storila?“

„Kaj bi storila?“ pouavlja Pavla in obledi.

„Jaz bi se pak z njim poročila, kajti obljubila sem mu, in zaročena sva. Kot soproga njegova, ozdravila bi ga njegovih napak, ker vem da me ljubi.“

„Kaj pak, če te ne ljubi?“

„Če moreš vse dokazati, — tega mi ne moreš; ali bi mu moral srce iztrgati,“ zavrne ga Pavla sočutno. „A zakaj mi danes vse to pripovedavaš, danes ko je najino združenje tako blizo in je dolžnost vsakemu zaupanje mi prigovarjati o možu, s kojim bom potovala skozi vse življenje. Ti v svoji resnicoljubnosti mi vsaj ne boš svetoval, da bi ga pustila?“

„Tvojega preverjenja ti nečem jemati; a bodem i hočem združitev nemožno storiti, katera bi te le onesrečila. Čuj, Pavla! Pri bogu i svoji časti prisegam, da ne bodeš nikdar Strlétova soproga!“ reče Albin ter vstane.

„To mi praviš danes, ko sem v tretje oklicana?“ zavrne mu Pavla očitajoč.

„Bog hotel, da bi uže preje mogel!“

„A za boga, kaki vzroki te vodijo?“ praša Pavla in se trese.

(Dalje prih.)

1500 gld. a peklo ga je vedno, da je bil iz službe dejan vsled zmešanega uma in v resnici je pametno govoril ko je svojo osodo pripovedoval. Bal se je vedno, da če gre zopet v Zagreb, bi ga utegnili pandurji obesiti, in da se je tega strahu iznebil, vzel je 24. t. m. kapital 1425 gld. in malo vrv soboj, ter šel v romantičen gozd, poiskal si najlepši kraj, ovezal okoli bukve in okoli vratu vrv — in brez rabelja potegnil, ter izročil svojo dušo, zapisa je na bankovec 10 gld.: „O Gott sei mir gnädig“ večnemu sodniku. Druzega dne našli so reveža mrtvega in 4 korake od njega v papirji zavitih 1425 gld.

— (Miložvuk.) Sbirka popevaka za mladež obojega spola. Uglasbio Ivan pl. Zajc. Svezak I. U Zagrebu 1876. 8°, 57 strani. Cena 35 kr. To je naslov mičnej knjižici, obsejajoč 42 napevov za hrvatsko mladino obojega spola. Med pesnicami ste dve tudi slovenski. Uglasbil jih je občeznani hrvatski umeteljnik Ivan pl. Zajc tako prijetno, da bi res obžalovali, ako se ne bi te v pravem narodnem duhu sestavljene kompozicije razširile tudi mej našo mladino. Zatorej opozorujemo naše narodne učitelje na to krasno delce, ki nij namenjeno samo hrvatskim, nego tudi našim slovenskim šolam. Saj hrvatski otroci tudi slovenske pesence pojó, zakaj bi ne prepevala naša mladina hrvatskih, ako so napevi zato. Nekateri naši učitelji morali so do zdaj večkrat mučiti otroke z vsakovrstnimi tujimi napevi, podloživši jim slovenske besede, a zdaj se jim podajejo lepi, mili glasovi, ki so potekli iz čistega hrvatskega srca. Priporočamo tedaj vsem slovenskim učiteljem to zbirko prijetnih pesnic z napevi, da ž njimi plemenitijo nežna srčeca naše mladine. — Knjižica se dobiva pri gospodu Lj. Varjačiču, učitelju v Zagrebu (Agram), pa tudi pri vseh zagrebških bukvarjih za 35 kr., s poštnino 2 kr. več.

Razne vesti.

* (Magjarska surovost.) Več kranjskih delavcev je prišlo v Zakanju na postajo, da bi se peljali v Barč. Eden teh delavcev, ki nij znal niti nemškega niti magjarskega jezika, je dobil od kasirja deset krajcarjev premalo nazaj, zato jih prav pohlevno zahteva. A kasir skoči ven in da Kranjcu tako klofuto, da bi bilo kmalu prišlo do resnega tepeža, ko bi olikanejšje priče delavcev ne bile pomirile. Te so hotele ta slučaj v pritožbeno knjigo zapisati, a nij se jim dala.

* (Ustrelil) se je na Dunaji medicine doktor Hiršman, rodod Rus iz Harkova, z revolverjem. Uzrok samoumora je bila neozdravljiva bolezen, kakor zaostala pisma kažejo.

* (Samoumor.) V Parizu se je ustrelil nečak znanega pisatelja Eugene Sue. Bil je kasir pri nekej banki. Vse je mislilo, da je kaj defraudiral, a pogled v blagajnico je

pokazal, da niti enega solda ne manjka. Uzrok samoumora je dakle neznan.

* (Na cesti ustrelil) je v Londonu zid Izak Marks nekega drugaga žida. Ustrelil je z revolverjem; prvi strel ga nij zadel, od drugih treh pa vsak smrtno. Morilec je rodod Poljak in se je takoj sam policiji objavil. Bil je poprej zaljubljen v sestro umorjenega in je obetal, da jo bo vzel. Ker pa obljube nij spomnil tožil ga je umorjeni, in Marks bi bil moral 50 funtov šterlingov plačati; a nij jih plačal, nego je rajši krvavo maščeval se in bo namesto denarne svote rajši glavo dal.

* (Nevarnost petrolejevega sopara.) Nekateri ljudje imajo navado, da lampo prav malo puste brleti, ko gredo spat, ali pa če je kak bolnik v sobi. Nek zdravniški časnik pripoveduje, kako je to nevarno. Posebno ako je petrolej slab, razširi se po sobi sopar, ki je mešan z obilnimi sajami; ta se vleže na nos, oči in dihalne organe, da je človek v nevarnosti, da zaduši, ako zaspi. Svetilnica naj torej vedno svitlo gori ali pa naj se čisto ugasne.

Kopacka.

29. oktobra:

Kopacka iz Radvanja. — Polak iz Dunaja. — Bjer iz Kamnika. — Nardini iz Gorice. — Hlaky iz Istrije.

Pri Statisti: Volič iz Benetk. — Krieg iz Dunaja. — Wiederspik iz Norimberga. — Haiman, Kesler Herz iz Dunaja.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;

nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

se železnim jodidom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—27)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajski cesti v Ljubljani.

Premijiran l. 1867 v Parisu!

Beli prsni sirup

G. A. W. Mayer-ja

v Bratislavi in na Dunaji.

Vsled c. kr. patenta od 7. decembra 1858, št. 130/645 z varovalno marko pred spačenjem in ponarejanjem zavarovan.

Izkušeno domače sredstvo.

Od več zdravniških avtoritet uže 20 let priporočan proti zastaranemu kašju, trajajočej hripavosti, zaslinjenju, krehanju, kataru, vnetju goitance in dušnika, proti ostremu in kroničnemu prsnemu in pljučnemu kataru, krvavemu kašju, bljuvanju krvi in naduhi.

Dobiva se edino pravi v lekarni W. Mayr-ja v Ljubljani. (339)

Dunajska borza 30. oktobra.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld. 75 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66. 75
1860 drž. posojilo	108 75
Akcije narodne banke	828 —

Kreditne akcije	149	30
London	123	10
Napol.	9	85
C. k. cekini	5	85
Srebro	104	85

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlezne, zaduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprobavljeno, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatobil, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenčke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehau a mnogo drugih znamenitih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurju, trganje v mehurju i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gusp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsehstransko, najbolj spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpen, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj pacient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar poučiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnoma strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let aučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravih.

V piehastih puščah po pol funta 1 gold, 50 kr., 1 funt 2 gold, 50 kr., 2 funta 4 gold, 50 kr., 5 funtov 10 gold, 12 funtov 20 gold, 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuits v puščah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld, 50 kr., 24 tas 2 gl, 40 kr., 48 tas 4 gl, 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbaacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (45)

Naznanja se, da so

Ivan Baumgartnerjevi magacini

zopet odprti, in da se vsa sadežna in močna zaloga proti gotovi plači prodaja. (335—2)

Upravništvo.

Bogata zaloga

kožuhastega in klobučinskega blaga,

napolnjena z najbolj modernimi in elegantnimi

kožuhi za gospode in gospé, s klobuki za gospode in kapami,

najnovejše in najrazličnejše fasone za pozimski čas po najnižjih cenah, priporoča p. n. obištnu

(340)

spoštovanjem udani

Franc Pröckl,

v Ljubljani, judovska ulica št. 5 nova.